

HOOFDSTUK 13

DE VUURPROEF

Florence loodste Erika via de grote ronde trappenhal naar de slaapkamers. Erika droeg haar rugzak op haar schouder en de zware koffer in haar linkerhand. Florence was dan misschien zo vriendelijk haar de weg te wijzen, maar de rijke snob voelde zich duidelijk niet geroepen om een handje te helpen met de bagage. Erika had alle achtendertig vermoeiende treden naar de tweede verdieping geteld. Samen met Florence liep ze door de dubbele eiken deuren naar de prachtige gang waar de slaapkamers waren. Er lag een dik klassiek tapijt op de vloer. Links vloeiende door hoge ramen het ochtendlicht rijkelijk naar binnen. Erika bleef even bij het glaswerk staan.

Het uitgestrekte meer, waar de academie over uit keek, maakte een diepe indruk op haar. Er hing nog een lichte ochtendmist over het water, maar aan de overkant kon ze al wel het heuvellandschap zien dat daar uit het water oprees. Erika zag ook een klein idyllisch eilandje, minstens een kilometer verderop, in het midden van het water. Overwoekerd door eenzame bomen en druk struikgewas leek het een oase van rust. Een oase, die omsloten werd door duizenden, miljoenen liters water.

Rechts waren de genummerde deuren naar de slaapkamers. Op deze verdieping begon het bij 11, dan 12 ... en gezien de lengte van de gang zou op het einde de 25 zeker gehaald worden. De academie was gigantisch groot.

‘Jij krijgt kamer 15’, zei Florence en ze wees Erika vriendelijk de weg.

Kamer 13 was met blauw/witte plastic tape afgesloten: 'Polizia' stond erop. Koude rillingen liepen over Erika's rug. Dit moest de kamer zijn van Laisa Blanco: de veilige haven van rust waaruit het balletmeisje die ene nacht zomaar brutaal werd ontvoerd en spoorloos verdween.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg Erika argeloos. Florence speelde ongemakkelijk met haar handen.

'De politie is hier een paar dagen geleden geweest. Niemand mag op die kamer komen.'

'Sliep dat verdwenen meisje hier?'

Florence knikte nerveus. Natuurlijk wist ze er meer van. Waarschijnlijk werd er geroddeld over Laisa en Rachele, en gespeculeerd wat er met hen gebeurd zou kunnen zijn.

'Wat is er met Laisa gebeurd, denk je?'

Het meisje zweeg.

'En wat zegt Enrico ervan?'

Florence keek snel om zich heen en fluisterde: 'Hij heeft ons verboden om erover te praten.'

'Verboden? Maar ...'

'Iedereen is bang. De angst snijdt je adem af. Ik bedoel ... wie wilde *niet* die rol van *Juliet* dansen? Maar het mooiste wat je als danseeres kunt bereiken is nu een vergiftigd geschenk geworden. Wij weten best wat er met Rachele en Laisa gebeurd is.'

Florence stopte met praten toen er een balletmeisje voorbijliep.

'Sommige meisjes zijn al vertrokken. Ouders die ongerust werden ... Veel kamers staan leeg. Enrico maakt zich serieus zorgen over de voorstelling. Hij heeft ons gevraagd om ons nu enkel en alleen te concentreren op de voorbereiding van de uitvoering voor president Rodrigues en Jianna Figini. Dus dat is ook wat ik wil doen, oké?'

'Oké.'

'Het is toch niet raar dat ik gewoon wil dansen?'

Erika schudde het hoofd.

'Natuurlijk niet.'

Ze was toch een beetje geschrokken van Florence's heftige reactie.

De meisjes liepen samen verder naar kamer 15, het nieuwe verblijf van Erika. Ze toetste haar code in op het elektronische slot. Vier cijfers. Het groene lampje ging aan en met een korte zoem klikte de deur open. De kamer was klein, maar mooi ingericht. De antieke meubels en het prachtige linnen op het bed verraadden dat Moretti kosten nog moeite spaarde om het prestige van de academie te bewaken. Erika zette haar koffer op het zachte bed en ritste hem open.

‘Maak het je maar gezellig. Hoe lang denk je te blijven?’

‘Weet ik niet. Eerst maar hopen dat ik de auditie overleef. Is Enrico echt zo streng als ze zeggen?’

Florence knikte. Erika zou het eerste meisje niet zijn dat door de pretentieuze choreograaf zomaar pardoes naar huis zou worden gestuurd. Hij weigerde om zijn tijd te verspillen aan halve talenten. Als hij je niet moest, kon je je koffers pakken. En vierentwintig uur later zat je alweer thuis in je fauteuil te huilen omdat je droom over was. Veel woorden maakte hij daar niet aan vuil. Erika nam in haar hoofd opnieuw de danspassen van *Romeo & Juliet* door, en de solo van het verliefde meisje. Eén nacht had Brian Bailey haar gegund om de balletpassen onder de knie te krijgen. Veel te weinig tijd!

Erika nam de fotolijst uit haar koffer. Een gefotoshopte afbeelding toonde Erika naast haar oudere *broer* Andreas en een ouder koppel, hun zogenaamde ouders. Ze begon te mijmeren. Het verdriet welde op. Ze voelde Simon en Femke even heel dichtbij. Oma ... Wat miste ze hen. Een broer zou ze nu ook goed kunnen gebruiken. Ze zou hem vertellen over haar waanzinnige verdriet. Marco die voor haar ogen verdronk. Hoe machteloos ze was.

‘Gaat het?’ vroeg Florence. ‘Mis je je familie nu al?’

Erika knikte en nam snel een zakdoek.

‘Ze zijn vast supertrots op je. Zeker als je het straks geweldig gaat doen.’

‘Dankjewel.’

‘Fris je maar lekker op en pak je spulletjes uit ... dan kan je om tien uur mee naar de balletles. Oké?’

Florence streek Erika liefdevol over haar schouder voordat ze de

gang inliep en verdween. Erika veerde op, gaf de *familiefoto* een mooi plekje op haar nachtkastje, en maakte haar koffer verder leeg. Het was tijd voor actie. Ze schoot haar balletkleding aan, een witte legging en een zwart balletpakje. Haar rode haren bond ze tot een korte paardenstaart bij elkaar.

Ze deed haar slaapkamerdeur een klein stukje open en gluurde door de kier de gang in. Het viel Erika op hoe rustig het was op de gang en de kamers naast haar. Alle meisjes waren waarschijnlijk al lang uit bed, zaten buiten te genieten van de Italiaanse ochtendzon en de mooie natuur, of warmden de spieren op in de grote balletzaal. Alleen het verre geneurie van Florence, een deur of vijf verderop, doorbrak de stilte. Erika sloop over het dikke tapijt naar de slaapkamerdeur met politietape. Op het hout hing in gouden cijfers een bordje met 13 erop. Erika voelde langs de tape aan de klink. De deur was elektronisch vergrendeld, zoals verwacht. Erika keek snel om zich heen en ging op haar buik liggen. Door de kier onderaan de deur kon ze met moeite een glimp opvangen van de meisjeskamer. Wat lichtschakeringen, iets wat op de poot van een stoel leek ... verder niets.

Een droog gekuch klonk in de gang. Geschrokken veerde ze op. Een man in een groene overall stond bij de trappenhal en staarde Erika uitdrukkingloos aan. Hij had halflange, vettige bruine haren en een onverzorgde stoppelbaard. Hij hield zijn hoofd een beetje scheef. Al met al een zonderlinge figuur. In zijn rechterhand lag een authentieke dolk met een houten handvat. Zonder ernaar te kijken wierp hij de vlijmscherpe dolk losjes op. Het droge handvat viel keurig terug in zijn handpalm. Hij draaide de dolk speels rond en sneed met het meeste gemak een stuk van de appel die hij in zijn linkerhand hield. Erika wachtte op woorden, maar de man bleef ijskoud naar haar staren.

‘Hallo, ik ben Erika ... Fabiano.’

Geen reactie. Het geritsel van de dolk maakte Erika nerveus.

‘Ik was mijn ring kwijt. Ik bedoel. Ik had hem aan en hij viel ... en ik dacht. Misschien is hij daarheen gerold?’

Geen reactie, enkel een verbeterd blik. Wat ging hij doen?

‘Ga je mee naar de les?’ vroeg Florence vrolijk en ze trok Erika mee, langs de enge man.

Het Mortis meisje kon zich wel voor het hoofd slaan. Natuurlijk had hij het door dat ze lag te gluren. Ze was nog geen halfuur binnen of ze maakte zich al verdacht. Ook Florence trilde nerveus toen ze samen de trappen afliepen.

‘Ik zie dat je *de Zucht* hebt leren kennen?’

‘De Zucht?’

‘We noemen hem zo omdat hij nooit iets zegt. Maar ook als hij ’s avonds door de gangen loopt en het stil is, hoor je niets anders dan zijn typische, klagende zucht.’

‘Wat komt die *creep* hier dan doen?’

‘Hij is een neef van Moretti, nachtwaker en conciërge. Hij heeft een artsendiploma, maar ik denk dat niemand bij hem in zijn spreekkamer terecht wil komen. Hij heeft ze niet allemaal op een rijtje.’

Alleen uit medelijden had Moretti zijn gestoorde neef ooit een job gegeven. Dat er werd verteld dat de Zucht er als arts rare praktijken op nahield en licht handtastelijk was, nam Moretti er maar bij. Erika huiverde bij het idee dat die viespeuk haar zou moeten verzorgen!

Florence bleef onderaan de trappen staan en pakte Erika bij haar schouders vast.

‘Ik weet niet waarom je per se alles over die verdwijningen wilt weten. Maar als je hier lang wilt blijven, doe jezelf dan alsjeblieft één plezier. Vergeet die kamer 13 en zwijg over Rachele en Laisa. Oké?’

Erika stond verstomd terwijl Florence de balletzaal in huppelde. Wat was het, dat haar zo ontzettend bang en nerveus maakte? Het hoofd van Erika sloeg op hol.

Zou de Zucht in staat kunnen zijn om Rachele en Laisa te ontvoeren? Hij is de neef van Enrico en de nachtwaker, dus hij had alle sleutels ter beschikking om Laisa ’s nachts te laten verdwijnen. Maar waarom zou de Zucht een meisje ontvoeren? Losgeld werd er voor zover ze wist niet gevraagd. Of was de Zucht een pervers type? Zag hij in de meisjes een prooi?

Erika kon de ogen op haar rug voelen branden en keek achterom, langs de ronde trappenhal, naar boven. Twee verdiepingen hoger hing de Zucht over het hekwerk van het trappenhuis. Hij staaarde Erika koud aan. Het lemme van de dolk weerspiegelde het weinige licht. Erika's blik bleef enkele seconden als bevroren naar boven gericht, voor ze zich ook naar de balletzaal haastte.

*

Er waren zeker veertig meisjes, de jongsten elf en de oudsten bijna achttien, die in een lange rij aan de barre hun spieren opwarmden. Met een *plié* rekten ze de kuit- en beenspieren. Erika bleef onzeker in de deur staan kijken en speelde met haar vingers. De meisjes hadden stuk voor stuk dure balletkleding aan, sommige pakjes waren zelfs afgezet met steentjes. Er mocht geen twijfel over bestaan dat deze tieners van zeer goede komaf waren.

Eén brunette liep langs de meisjes en riep instructies op een onaangename toon.

'Dat is Violetta,' fluisterde Florence, 'de oudste van de groep, na Rachele, en de *poulain*, het lievelingetje, van Enrico. De kans is heel groot dat zij nu de solo van *Juliet* zal mogen dansen.'

'Is ze zo goed dan?'

'Ja. En ze heeft de grootste mond. Dat helpt soms ook.'

Florence danste naar de barre en sloot zich aan bij de meisjes. Pas nu kregen enkele danseresjes de nieuweling in de gaten. Het werd irritant stil in de balletzaal. Violetta ging naar Florence en roddelde net iets te hard tegen haar vriendin.

'Wie is dat? ... Een nieuwe? ... Waarvandaan? ... Erika hoe? Fabiano?'

Erika voelde haar wangen rood kleuren en probeerde argeloos naar de barre te lopen. Als ze oefeningen deed zouden de meisjes haar misschien negeren. Ze rekte haar pols en voelde het vel spannen. Het zou nog enkele dagen duren voor de snijwond genezen zou zijn. Ze warmde haar kuitspieren op, en gooidde haar linkerbeen met het grootste gemak hoog op de barre om haar dijspieren te spannen.

Geconcentreerd op haar oefening viel het haar gemakkelijker om alle gapende blikken om haar heen te vergeten.

Een meisje dat langs Erika liep gaf haar expres een tik en duwde haar rechterbeen onderuit. Erika verloor haar evenwicht en kon haar linkerbeen nog maar net op tijd van de barre trekken om te voorkomen dat haar rechtervoet pijnlijk om zou slaan. Een echte reflex was het, want als haar volle gewicht op die verdraaide rechterenkel terechtgekomen zou zijn, had die enkel om kunnen slaan, of zelfs breken. Dan had ze haar balletambities gelijk kunnen vergeten! Met een harde smak viel ze op de grond. De andere meisjes schrokken.

‘Hé! Wil je soms dat mijn voet omslaat of zo?’ riep Erika kwaad terwijl ze opveerde. Violetta keek haar glimlachend aan.

‘Oei oei! Zitten we met een beginner op de academie? Je moet echt oefenen op je evenwicht. Of ben je nogal gemakkelijk uit balans te krijgen?’

Violetta kwam dreigend dichterbij staan. Erika moest haar woede verbijten. Die trut dacht dat de academie van haar was. Waar haalde ze het lef vandaan? Erika kon haar zo een flinke opdoffer verkopen, een rechtse hoek op haar lelijke scherpe neus of een beenveeg. Baf! Tegen de grond. Dat zou leuk zijn! Maar ze moest zich gedeisd houden en mocht niet opvallen.

Violetta liep triomfantelijk weg. Het was duidelijk dat die eerzuchtige meid over lijken zou gaan om haar droom te verwezenlijken: de rol van *Juliet*. Ze leek allerminst onder de indruk van wat er de afgelopen weken gebeurd was, de verdwijningszaak die de academie in haar greep hield, en het feit dat ook zij een doelwit zou kunnen worden als ze de vergiftigde rol van *Juliet* kreeg.

Erika had moeite om haar hoofd bij haar opwarmingsoefeningen te houden.

Zou Violetta de ervaren Rachele Traini en supertalent Laisa Blanco durven uitschakelen om zelf Juliet te kunnen dansen? Dat motief paste best bij dat arrogante en zelfingenomen meisje. Maar Rachele in rook laten opgaan aan het meer? En Laisa brutaal uit haar kamer sleuren en ontvoeren? Dat

leek toch een beetje te ver gezocht! Violetta had noch de middelen, noch de gestalte om een tienermeisje te laten verdwijnen.

Buiten op het plein kwam met veel lawaai een groene Bentley aanrijden. Enkele meisjes stopten met hun *warming up* en gingen bij het raam kijken. Er kwam een druk geroezemoes op gang, want er stond wat te gebeuren!

Violetta snelde naar de ingang van de balletzaal. Enrico Moretti kwam met een strak gezicht de academie binnen. Hij was een tamelijk kleine, gespierde man, zeer gebruid, in een wit maatpak. Het lange witte colbert gleed van zijn schouders. Enrico hield hem naast zijn lichaam aan z'n pink omhoog. Violetta greep als een afgerichte hond naar het colbert. Net voor ze hem kon pakken liet Enrico het kledingstuk, gesneden uit een fraaie witte stof, op de grond vallen. Violetta haastte zich om het op te rapen en het een plaatsje aan de kapstok te geven.

Alle meisjes gingen als militairen in het gelid staan, exact één meter voor de barre. Erika volgde hun voorbeeld. Enrico had de meisjes duidelijk veel discipline bijgebracht. Hij ging in een mooi, antiek fauteuiltje aan de zijkant van de dansvloer zitten en kruiste zijn benen op een bijna vrouwelijke manier. Hij deed zijn zonnebril omhoog, tussen zijn gladgestreken, zwarte haren.

'Ik heb deze nacht geen oog dicht gedaan dankzij jullie! Vervelende, verwaande kinderen!' riep hij kwaad uit. Zuchtend streek hij daarbij over de wallen onder zijn ogen.

'Sorry meneer Moretti', prevelden de balletdanseressen.

'Vijf dagen voor de voorstelling en het niveau dat jullie halen is nog steeds bedroevend! Bespottelijk! Niemand van jullie is het waard om de prachtige rol van *Juliet* te dansen. Niemand!'

De stilte verhulde de nervositeit bij de meisjes nauwelijks.

Enrico wreef nu met beide handen in zijn gezicht om zichzelf te kalmeren.

'Ik begrijp dat jullie bang zijn, en ik begrijp ook wat er allemaal door jullie hoofden speelt. Maar de rol van *Juliet* dansen is een eer,

geen vergiftigd geschenk. We moeten ons concentreren en dansen. Dat zijn we Rachele en Laisa verplicht. Dus dat gaan we doen! En we gaan dat vooral goed doen! Perfect! Wie zal er opstaan als de nieuwe *Juliet*?’

De temperamentvolle Italiaan stond op en schreed over de dansvloer naar de *line-up* van danseressen. In de zaal kon je een speld horen vallen. Toen hij vlak voor een meisje ging staan begon het kind bijna te huilen, zo bang was ze. Amper een jaar of twaalf.

‘Melissa, ik hoop dat je ondertussen het verschil kent tussen een *assemblé* en een *glissade*?’

‘Ja, meneer Moretti.’

‘Fabienne, houd je er vandaag je hoofd bij? En verspil je mijn tijd nu eens NIET met je gepruts?’

‘Natuurlijk, meneer Moretti.’

‘Dat mag ik hopen!’

Snel liep hij de rij verder af en bleef staan bij Florence. Het meisje dat toch al onzeker was, voelde zich nu helemaal alsof ze ter plekke kon sterven.

‘Florence. Je bent niet slecht bezig. Maar werk elke beweging af. Tot in de puntjes! Ballet gaat over passie, bezieling, zin voor perfectie. Oké?’

Het meisje zuchtte opgelucht. Dit soort zachte commentaar kon je bijna als een compliment beschouwen. Er verscheen prompt een glimlach rond haar mond.

Erika zag hoe Violetta haar jaloezie verbeet.

‘Erika Fabiano’, galmde het door de gigantische zaal. Het Mortis meisje schrok op. Enrico las haar naam op een *clipboard*, zocht met zijn ogen de rij meisjes af, en stopte bij de roodharige nieuwelinge.

‘En? Ben je soms je stem verloren? Kan je niet praten?’

‘Jawel. Hallo, ik ben ...’

Nog voor Erika haar zin kon afmaken knipte Enrico verwaand in de vingers, waarop hij naar het midden van de dansvloer wees.

‘Geen woorden maar daden, kind. *Show me what you’ve got.*’

Enrico streek weer neer in zijn antieke fauteuiltje. Erika aarzelde. Ze

had geen keus, dus schuifelde ze met knikkende knieën naar het midden van de dansvloer, met alle ogen op haar gericht. Wat werd er van haar verwacht? Violetta kon een heimelijk lachje niet onderdrukken.

Enrico gebaarde naar het meisje dat naast de muziekinstallatie stond. Die zette een klassieke pick-up aan. De tonen van Prokofiev's *Romeo & Juliet* klonken door de zaal. Het was de solo van *Juliet*. Enrico wilde onmiddellijk het echte werk zien! Erika probeerde zich te concentreren op de diepe bastonen. Nog vier tellen. Drie tellen. Twee tellen ...

Met moeite bracht ze haar benen in beweging. Door de zenuwen leek er lood in te zitten. Stroef en gekunsteld plakte ze de verschillende passen aan elkaar. Nerveus probeerde ze zich de choreografie te herinneren. Een paniekaanval! *Welke pas kwam er nu aan?* Een tel te laat zette ze een *pirouette* in. De geïrriteerde zucht van Enrico schoot als een gewerschot door haar hart. Opnieuw miste ze een pas. Ze probeerde om weer tot zichzelf te komen.

Rustig blijven Erika. Je kan veel beter dan dit!

Een *pas de basque*, een *glissade*, een *arabesque*. Ze vond haar ritme terug en telde op de muziek de maten mee.

'Stop! Halt!'

De muziek ging uit. Erika stond verweesd in het midden van de zaal. Hij had de solo halverwege afgebroken.

'Wat was dat?'

'De solo van *Juliet*.'

'Denk je dat ik niet weet hoe de solo van *Juliet* eruit moet zien?'

Het hart van Erika bonkte in haar keel. Ze wist niet wat ze nog moest zeggen. De ogen van Enrico spuwden vuur. Violetta kruiste haar armen en glimlachte uitdagend naar Erika.

'Wat ik zie is een domme houten plank die veel te veel probeert te tellen in haar hoofd en daardoor vergeet waar het verhaal over gaat ...'

'Sorry ik ...'

'... heb geen talent! Hier heb ik geen tijd voor, zeker nu niet. Violetta, laat jij aan mijn neef weten dat kamer 15 weer vrij is. Juffrouw Fabiano vertrekt vanmiddag.'

Met duidelijk plezier liep Violetta triomferend naar de uitgang.

‘Nee!’ schreeuwde Erika door de zaal. De meisjes schrokken. Niemand durfde Enrico tegen te spreken. Wat ging volgen zou niet mooi zijn.

‘Wat is dat? Tegenspraak?’ lachte Enrico geïrriteerd.

‘Ik zei *nee*.’

‘Mijn zaal uit! Ik heb nog meer te doen!’

‘Nee!’

Hij sprong op. ‘Nu! Je verknoeit m’n tijd!’

‘Ik wil een tweede kans!’

‘En ik ken elke choreograaf in Italië. Als je ooit nog ergens ballet wilt dansen dan houd je nu je brutale mond, jongedame.’

Erika schudde het hoofd. De tranen stonden haar bijna in de ogen. Ze fluisterde ... ‘Nee!’

Enrico stond nu even helemaal paf. Dat kind had lef! Erika keek naar het meisje aan de stereo. Die begreep dat ze de pick-up weer moest starten. De eerste klanken van *Romeo & Juliet* golfd en opnieuw uit de boxen.

Erika sloot haar helblauwe ogen en negeerde Enrico. Het was nu of nooit, ze kon zich maar beter laten gaan. De muziek vloeyde door haar zenuwen tot in de toppen van haar vingers. Ademen, op het ritme van de muziek. De strijkers zwollen aan. Hier moest ze starten. Zou ze haar ogen openen? Nee. Ze moest zich maar op één ding concentreren: de muziek, het verhaal.

Als vanzelf dansten haar armen van haar lichaam weg, enkele soepele en elegante bewegingen. Haar rechtervoet trok zich los van het houten parket, een *pirouette* naar links. Draaien, Erika wist niet meer waar ze stond, maar liet haar lichaam drijven op de muziek, de ogen nog steeds gesloten. Ze voelde de muziek steeds feller door haar lichaam stromen. Ze voelde het verhaal van twee geliefden, de pijn van *Juliet* toen ze *Romeo* dood aantrof ... Daar ging dit nummer over. Daar ging deze dans over. De pijn die je voelt als de liefde van je leven sterft. Marco.

Nooit eerder was haar liefdesverdriet zo tastbaar als nu. Enrico

zakte weg in zijn stoel. Zijn ogen weken geen seconde van het meisje uit *Bologna*. Ook Florence en Violetta zagen dat er iets magisch gebeurde. Erika danste *Juliet* niet. Ze wàs *Juliet*!

De muziek stierf weg. Een laatste pas, beide armen naar de hemel gericht. Het was voorbij. Erika opende haar ogen. Ze ontwaakte uit een nare droom en snoof de stilte op. Meer kon ze niet doen. De meisjes starden haar aan.

‘Niet slecht’, zei Enrico droogjes en hij keek naar de meisjes aan de barre. ‘Dat bedoel ik nu met passie en zin voor perfectie.’

Zonder Erika verder een blik te gunnen liep Enrico naar de uitgang. Hij had behoefte aan cafeïne voor hij met de lessen begon. Erika zuchtte opgelucht en probeerde steunend op haar knieën op adem te komen. Violetta sneed Enrico de pas af.

‘Ze moest toch vertrekken?’

‘Onzin’, zei Enrico. ‘Misschien kan ze jou nog bijles geven?’

Violetta stond als aan de grond genageld. Het verwaande rijk-luismeisje kon zich niet voorstellen dat iemand uit de academie beter zou dansen dan zij, en zeker niet die vervelende nieuwelinge. De andere balletmeisjes fluisterden druk met elkaar. Net als Erika konden ze de afgang van Violetta best smaken.